

בחצבה, שזוהתה על-ידי עם Eiseiba של אותה רשימה. לאחרונה ערער אהרוני, מתוך נימוקים חשובים, על זיהויה של חצבה עם Eiseiba והצביע על התאמתה לתמר המקראית, שהוא מזהה אותה—אם-כי, לדעתי, אין הכרח בדבר—עם Tamara. בלא להיכנס לפולמוס זה, יש לציין, שלנוכח שיטתו ומתכנתו של המערך אין להעלות על הדעת אפשרות, שדרך מלחתי—צוער היתה ללא חיל מצב משלה, אנו רשאים אפוא להניח—בשים לב למערך-ההגנה, לשיטת-איושה ולגדלן של המצודות הרומיות במקום—שגוהינייה וחצבה גם יחד שימשו בסיס ליחידה מיוחדת של חיל-גבול.

להיערכות זו של כוחות יש הגיון צבאי ברור:

1. יחידות-הפרשים הבטיחו את המרחבים של בקעת באר-שבוע, הנוחה במיוחד ללוחמה נידת ולמלחמת-תנועה ואשר יחידות-הח"ר התקשו בשיטורה היעיל.
2. ה־Cohors I Flavia (יחידת חיל-הרגלים שבקטע המזרחי של הקו הערפי) הוצב במרחב שלמבואותיו אופי הררי, עם עליות תלולות ומיצרים, הנוחים יחסית להבטחה בכוחות-ח"ר.

3. אופי דומה יש גם לקטעים גוהינייה—מלחתי, דרך מעלה-העקרבים, ועל-כן אובטחו על-ידי חיל-הרגלים.

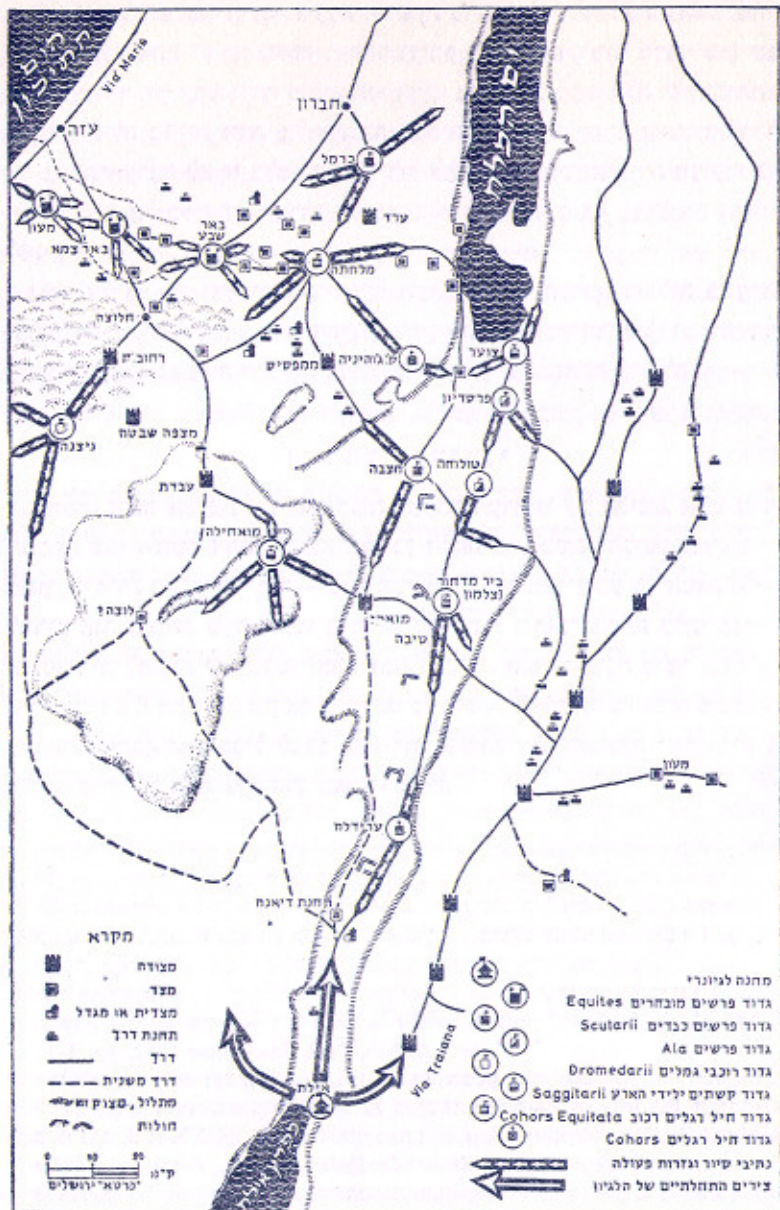
4. לעומת זאת הגיונית היא הצבתה של יחידת קשתים-ילידים במואחילה-מחמל כבסיס מרכזי, משום שזו הופקדה, מלבד על הדרך מעבדת למואה, בעיקר על מרחב הכולל הן משטחים רחבי-ידיים—כגון מכתש-רמון והמישר—והן אפיקי-נחלים, המשמשים עד היום להסתננות בלתי-חוקית.

הזמן אינו מרשה לפרט את ההיערכות בגורה המזרחית, אך עלינו לציין את ההיערכות לאורך הערבה, שהיא חוט-השדרה של המערך כולו. הנוטייה מונה ארבע יחידות-פרשים, שאיישו את הקו בין צוער לבין ערידזה (ערנדל), היינו, גדוד לכל 25 ק"מ. גדודי-הרגלים נוסף הבטיח את הדרך משם ועד לאילת.

מעובדה זו אנו למדים:

- א. כי הפיקוד הרומי ראה כאפשרות סבירה את חדירת האויב לערבה;
- ב. כי ראה בערבה את הציר הראשי לכל מערך הלימס.

6. מתוך התעודה המובאת ב־CIL, III, 600 יודעים אנו, שה־Cohors I Flavia היתה למעשה cohors equitata, היינו, יחידה שכללה—נוסף לחיילים רגלים—גם פלוגת-פרשים. הרעב זה מבלט עוד יותר את ההתאמה המרוקקת של הכוחות לאופי הגורה שעליה הופקרו, שהי מרחב-מלחתי כשלעצמו חייב שיטור על-ידי כוחות רכובים, בעוד שמבואות ים-המלח וצפון-הערבה אובטחו, כאמור, בעילות על-ידי חיל-הרגלים.

ציר 4. היערכות הכוחות הסדירים בלימס הדיאוקלטיאני (היחידה בניצנה הוצבה רק בימי תיאודוסיוס הב').